

Mentes maravillosas

Títol original: *Presque* **Direcció:** Bernard Campan **Guió:** Bernard Campan, Alexandre Jollien **País:** França **Durada:** 91 min **Any:** 2021 **Gènere:** Comèdia **Interpretació:** Bernard Campan, Maryline Canto, Laëtitia Eïdo, Alexandre Jollien, Tiphaine Daviot, Julie-Anne Roth, La Castou, Anne-Valérie Payet, Sofiia Manousha, Marie Petiot, Maurice Auffer, Roméo Henchoz, Joachim Chappuis **Música:** Niklas Paschburg **Fotografia:** Christophe Offenstein **Distribuïdora:** Caramel Films **Estrena a Espanya:** 13/05/2022

No recomanada per a menors de 12 anys

Doblada en espanyol / Versió original subtitulada en espanyol

SINOPSI

El Louis dirigeix una funerària. Solter empedreït, viu dedicat a la feina. Per una casualitat de la vida, un dia es creua amb l'Igor, un esperit agut en un cos minusvàlid per una paràlisi cerebral. Igor reparteix verdures ecològiques mentre passa el seu temps lliure llegint Sòcrates, Nietzsche i Spinoza. Junts emprendran un viatge al cotxe fúnebre del Louis per transportar el cos de la difunta Madeleine al lloc on ha de ser enterrada. En aquest recorregut esquitxat de trobades, el Louis i l'Igor aniran conquerint la llibertat sobre la mirada dels altres i aprenent a estimar la vida tal com arriba, alliberant-se d'un mateix. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Premi del públic al Festival de Màlaga

De tant en tant el cinema ens regala una pel·lícula inspiradora i en aquest cas la trobem en *Mentes maravillosas*. Una obra que només demana que seiem còmodament a la butaca del cinema i ens deixem portar per la deliciosa història que ens reserva en els seus 91 minuts ben aprofitats, ja que cada segon és important per llegir en les mirades que els personatges es dispensen, els silencis tan necessaris, els gestos tan precisos i en gran manera, en les converses que anirem escoltant. M'atreveria a afirmar que som davant la *road movie* més emocional i divertida fins avui rodada, estrenada o almenys que jo hagi vist.

Un film realista, sincer, directe i senzill al qual no li faltaran els tocs de drama i d'intel·ligent comèdia; igual que la vida ens ofereix en moments puntuals de la nostra existència. Ningú va dir que la vida seria fàcil, però sent optimistes, aquest camí es fa més amè per a un mateix i per a qui t'hi trobes. Una narració que malbarata entusiasme i esperança a dolls, a través de dos personatges que s'impliquen amb l'espectador, pràcticament, des del minut u, obrint els seus cors i fent-nos participants de les seves pors, frustracions o les seves aventures i desventures, per demostrar-nos, sense pretendre-ho o sí, que la felicitat es fonamenta en la senzillesa, la naturalitat, la sinceritat i el positivisme. Després d'un accident i durant un viatge en un cotxe fúnebre, L'Igor i el Louis, ens regalen una bella lliçó d'humanitat, xiuxiuejant a l'espectador que moltes de les coses que ens preocupen, no mereixen la pena i que davant l'adversitat, millor esbossar un somriure que perdre el temps en drames inútils, d'aquesta manera, potser, amb molta seguretat, el destí ens acabarà mostrant una altra cara.

Mentes maravillosas compta amb un impecable i fascinant guió, escrit a sis mans, les de Bernard Campan i Alexandre Jollien, les mateixes que dirigeixen i interpreten la pel·lícula, i la col·laboració d'Hélène Grémillon. Campan aporta aquesta vis còmica i més corpòria, mentre que Jollien s'encarrega d'oferir-nos una dissertació sobre filosofia transcendental, creant entre tots dos un còctel tan agut i intimista com amè. Tan reflexiu com esbojarrat. Tan terrenal com espiritual. "Tots som a bord del mateix tren. No sabem on anem. Ignorem del tot el nostre destí, però hi som a bord." Una pel·lícula que ens bressola a la butaca entre imatges que no oblidarem tan fàcilment, plasmades en la fotografia de Christopher Offenstein i l'etèria banda sonora de Niklas Paschburg.

Deixo per al final aquesta parella entranyable. Actors, guionistes i directors. Incloc en el rang d'actor Alexandre Jollien, perquè encara que mai no havia actuat i dirigit, la seva interpretació és meravellosa i propera. La seva vida real és molt semblant a la del personatge. La filosofia de Sòcrates, Spinoza o Nietzsche entre altres autors i filòsofs donen sentit a la seva existència. Haver tingut una infància difícil i també patir una paràlisi cerebral. Una interpretació que fa impacte en el fons del cor provocant somriures còmplices. Quant a Bernard Campan, demostra el seu saber fer, el seu tremp i aquest humor blanc, sempre benvingut. No em vull oblidar dels secundaris que ajuden a donar pinzellades molt interessants a l'obra, sobre la vida quotidiana.

Javier Sedano – Cultura en Cadena